

FECSKE CSABA

Talán

a nevére nem emlékszem
milyen volt szőkesége (barnasága
feketése) nem tudom már
de azt tudom ez j. gy.
talán férjhez ment gyerekei születtek unokái
talán elvált talán megözvegyült
talán megöszült azóta
talán néha eszébe jutok
mint most ő is nekem
ahogy azt pityergi te se vagy különb a többinél
talán nem voltam az
talán nem
talán

Próbálkozom

mindenre képes hosszú éjszaka
fülemben őrült tamtamok őrzsem
táncol tán valahol a tűz körül vadul
a forró sötétség rám ragad
súgja hang Isten merre van
így még sose féltettem magam
előnt a veríték mégis vacogok
szemembe szúrnak a csillagok
láthatatlan kéz a földre nyom
mindenfélével próbálkozom
hogy idejében érkezzen a reggel

Kilátszik belőlem

ez itt a talpamhoz tapadva
Miskolc megyei jogú város
lakóhelyem fél évszázada már
egykor szerencsét próbáló
fiúként rántott magához
és ha nem is mondták sokáig
jöttmentnek néztek mi tagadás
máig kilátszik belőlem Szögliget
mint falusi legények farzsebéből
a nyeles fésű vasárnap délután
a mozi előtt egyik év fölزابálja
a másikat a város a falut hogy az
egyik ne lakjon jól de a másik
elfogyjon lassan fattyút hoz világra
a megejtett emlékezet szomorú
arcok tapétázzák ki éjszakáimat
én már mindenkit magamra hagytam
szurokként kerül szét a sötétség
beleragadok kétségbeesetten
bámulom a holdat a Teremtő
ödémás kézfejét